

Bemoediging 29-7-2020 corona

Mededelingen

Gebed

Goede God,

We komen bij U met onze gedachten en onze hoop. Op deze avond mag gezegd zijn wat anders niet te horen is. Onze blijdschap, ons verdriet; U hoort het en ontvangt het. In de afgelopen periode hebben we veel zorgen gehad om corona en die zijn er eigenlijk nog steeds. Maar we werden sterker en langzaam opende het leven zich weer. In het vertrouwen op een goede afloop zullen we daarom stoppen met deze avonden. Maar niet stoppen we met onze gebeden en gedachten. En daarom vragen we U om bij ons te blijven. Met uw liefde en troost; wees ons nabij. Bescherm ons als het donker is, draag ons als de zon schijnt. Ga met ons mee, in onze levens en in de mensen die ons dierbaar zijn. Dat vragen we U, in Jezus naam. Amen

Bijbel: Rom. 8: 31-39

Bemoediging

Veel mensen hebben in de afgelopen tijd gevraagd waar ik de woorden vandaan haal. Eerlijk gezegd weet ik dat niet zo goed. Natuurlijk kijk ik in de boekenkast en vind ik inspiratie uit krantenartikelen en internet, maar uiteindelijk bewegen mijn vingers als vanzelf over het toetsenbord en rollen de gedachten uit mijn hoofd. Het moet haast wel de Geest zijn, die meedenkt en meewerkt. Ik denk niet dat ik het alleen doe.

Soms weet ik achter de computer al dat het een goede kerkdienst gaat worden. Als mijn gedachten precies op papier komen of als ik scherp uit de hoek kan komen zonder te kwetsen. Soms gebeurt er niets en ga ik er wel van uit dat het goed is, maar moet ik maar afwachten wat de reactie zal zijn. Publiek is heel belangrijk voor het uiteindelijke resultaat.

Ineens hoor je aan de stilte dat je de juiste toon hebt gezet. Er is namelijk stilte en stilte. Ook dat kan ik niet zo goed uitleggen, maar meestal weet ik halverwege de eerste bladzijde wel of de overweging geslaagd is. Je voelt het gebeuren. Je spreekt, maar ineens is de zaal één geheel en klinkt de boodschap veel intenser. Iedereen weet: dit gaat over mij en Gods Geest is hierbij aanwezig.

In de afgelopen tijd was dat lastig. Zonder mensen heb je geen feedback. Niet die warme handdruk of dat extra knipoogje bij de deur. Niet de vraag nog eens gesteld bij de koffie. Ik moet toegeven dat ik regelmatig heb getwijfeld of het wel goed was wat ik had neergezet. In een studio zit je heel alleen. En feit is: niet iedere kerkdienst is even opbouwend. Niet ieder gebed raakt aan het goddelijke. Dat kan ik niet, dat kan niemand niet. De Geest zal net zo goed gewerkt hebben die week, maar ik kon me er niet voor openstellen of dacht in de verkeerde richting. Je kunt je zelfs afvragen of het niet voorbeschikt is dat er af en toe een mindere dienst tussen zit, omdat dat ook zijn nut kan hebben.

De vraag mag ook gesteld worden of het zinvol is dat er elke zondag weer een lang verhaal wordt gehouden over de invloed van God op ons leven. Veel mensen luisteren wel, zijn ook onder de indruk, maar kunnen na afloop nauwelijks herhalen wat ze hebben gehoord. Ik vermoed dat dat niet alleen aan hen ligt, maar ook aan de mensen die de preken houden. Vaak zijn overdenkingen lang, maar vooral zijn ze niet altijd spannend. Uitdagend. En dat hebben we wel nodig.

Gods woord is een levend woord. Levend geworden in Jezus Christus, levend gebleven in de ervaringen van mensen die geloofden. Als we alleen maar herhalen wat er in de Bijbel staat, kan de preek vervangen worden door een extra schriftlezing. Als we iedereen tevreden willen stellen met woorden die iedereen kunnen aanspreken, brengen we ook niets nieuws. Maar als we de toon weten te raken die aanspoort, prikkelt aan het denken zet; wel, dan raak ik vaak juist weer uit balans. Het is ongelooflijk moeilijk om langs de grenzen van onze normen te preken. Of; zoals iemand het stelde:

preken moeten onder tranen geboren worden, door de Geest worden ingeblazen, door gebed worden gevormd en op het scherpst van de snede worden gebracht.

Week in week uit stond ik de afgelopen tijd voor u, om te vertellen over Gods heilsplan met mensen. In de nood van de eerste maanden met corona, in de vertwijfeling toen er weer versoepelingen kwamen, zoekend nu we geen van allen weten hoe het verder zal gaan. Ik stond er niet om zoete broodjes te bakken. Ik stond er voor u en voor ons. Met elke bemoediging, elke dienst zetten we een stap op weg naar Gods Koninkrijk. Misschien niet altijd een stap in de goede richting, maar wel een stap met de juiste intentie. Namelijk dienstbaar aan u en aan mij en aan God. Hopend dat een paar van mijn woorden mochten bijdragen aan de verwezenlijking van dat heil.

Dat klinkt plechtstatig, niet? Ik kan het ook anders zeggen. Hoe moeilijk de omstandigheden ook zijn waaronder een dienst tot stand komt; door wat er thuis of in de wereld gebeurt, hoe lastig ook; het is nog altijd iets waarvan ik blij word dat ik het kan doen. Het voelt alsof ik een klein beetje kan dragen van een gedeelde last. Dat maakt het zwaar, maar het brengt ook voldoening. Dankjewel, God, zeg ik dan maar simpel.

Dat we nu gaan stoppen met deze woensdagavond zegt dus eigenlijk alleen maar dat we die stappen in de goede richting hebben gezet. Dat er weer licht schijnt in een soms zo donkere wereld. Hadden we in maart en april deze bemoedigingen nog nodig om onze gevoelens te benoemen en God te zoeken, nu kunnen we de weg weer zelf bewandelen. De troost is weer voorhanden, de structuur van het dagelijks leven ontvouwt zich weer. Dat hebben we goed gedaan.

We. Niet ik. U, de Geest en ik.

Dankuwel.

Amen

Lied 416

<https://youtu.be/fccYzkb2XrU>

Zegen

God zend ons nu dan op weg
als mensen die geloven,
de banden kunnen smeden,
die grenzen overschrijden,
die mildheid kunnen brengen,
die troosten en nabij zijn,
die vreugde kunnen geven,
die broeder en zuster durven zijn.

Zend ons dan nu op weg
als mensen die vertrouwen,
de toekomst tegemoet.

Amen.